

Giganci Nauki

<https://gigancinauki.pl/gn/biogramy/84421,Joszt-Kazimierz.html>
2022-09-30, 08:56

Joszt Kazimierz

JOSZT Kazimierz (19 IV 1931, Lwów – 11 VII 2001, Gliwice), mechanik, specjalista w zakresie metaloznawstwa i przetwórstwa metali nieżelaznych. Syn Adolfa, profesora Politechniki Lwowskiej, i Marii Cetnarowicz.

Po ukończeniu w 1949 szkoły średniej rozpoczął studia na wydziale mechanicznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, które ukończył w 1955, uzyskując dyplom magistra inżyniera. Podczas studiów od 1951 pracował w Zakładzie Badań Materiałów jako asystent. Od 1954 był zatrudniony w Inst. Metali Nieżelaznych, gdzie przeszedł kolejne szczeble kariery zawodowej. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1966 na wydziale mechaniczno-technologicznym Politechniki Śląskiej na podstawie pracy *Układ pseudodwuskładnikowy Cu-Ni₃Ti*. W 1968 został powołany na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, a w 1973 – docenta. W 1975–87 był kierownikiem Zakładu Metali i Stopów, pełniąc jednocześnie funkcję głównego technologa Instytutu. W 1987–91 pracował na stanowisku zastępcy dyrektora ds. przetwórstwa, a 1991–96 samodzielnego specjalisty ds. przetwórstwa.

J. należał do czołowych specjalistów w zakresie przetwórstwa metali nieżelaznych. Interesował się i zajmował przede wszystkim: wykorzystaniem nieniszczących metod badań defektoskopowych do kontroli półwyrobów hutniczych z metali nieżelaznych, szczególnie rur z miedzi i stopów miedzi; przebiegiem procesów korozyjnych metali nieżelaznych, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki korozji rur ze stopów miedzi pracujących w warunkach morskich oraz poddanych działaniu wody przemysłowej w wymiennikach ciepła i kondensatorach; zjawiskiem kruchości metali, zwłaszcza w podwyższonej temperaturze; przemianami fazowymi w brązach aluminiowych, badaniami procesu umocnienia stopów miedź–nikiel–fosfor i miedź–nikiel–tytan;

przebiegiem procesów umacniania wydzieleniowego stopów miedzi z dodatkami Cr, Co, Si, Be, Zr i innych w aspekcie uzyskania materiału o optymalnym połączeniu wysokiej przewodności elektrycznej z dużą wytrzymałością i twardością; procesami wytwarzania wyrobów bimetalowych.

Był autorem lub współautorem 140 publikacji i referatów ogłaszanych w „Zeitschrift für Metallkunde”, „Kristall und Technik”, „Metals Technology”, „Archiwum Nauki o Materiałach”, „Archiwum Hutnictwa” oraz „Zeszytach Naukowych Politechniki Śląskiej”, „Inżynierii Materiałowej” i „Rudach i Metalach Nieżelaznych”. Współpracował także przy redagowaniu *Encyklopedii techniki* (1985), w której zamieścił autorskie hasło *Metalurgia*, oraz książki *Rozwój nowoczesnych materiałów. Ekspertyzy wykonane przez Komitet Nauki o Materiałach PAN* (1986, napisał do niej rozdział *Nowoczesne metale nieżelazne*). Był także autorem lub współautorem 78 oryginalnych i opatentowanych rozwiązań technologicznych i metaloznawczych, a wyniki jego prac badawczych znalazły szerokie zastosowanie w produkcji różnych zakładów przemysłowych. Wykonał również ponad 100 ekspertyz, które rozwiązywały konkretne problemy zarówno w przemyśle przetwórczym miedzi, jak i w wielu zakładach stosujących wyroby z miedzi i jej stopów. Podejmował się także prac na zlecenie Ministerstwa Obrony Narodowej.

J. wniósł znaczny wkład w rozwój działalności normalizacyjnej w przemyśle metali nieżelaznych. Od 1994 przewodniczył Normalizacyjnej Komisji Problemowej nr 219 ds. Ciężkich Metali Nieżelaznych. W 1992–2000 brał udział, jako przedstawiciel Polski, w posiedzeniach Komitetu Technicznego CEN/TC133 „Miedź i stopy miedzi” w ramach Europejskiego Komitetu Normalizacyjnego (CEN). Uczestniczył także w posiedzeniach Komitetu Technicznego ISO/TC26 „Miedź i stopy miedzi” Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej. Był współautorem wielu polskich norm, w tym norm podstawowych, takich jak: PN-EN 1412, PN-EN 1173, norm terminologicznych, m.in.: PN-H-01051, PN-ISO 197-3, PN-ISO 6372-1 do 3, norm badań: PN-EN ISO 6509, PN-ISO 6957 oraz norm wyrobu, np. PN-EN 1654.

Należał do członków Rady Naukowej w Ośrodku Badawczo-Rozwojowym Podstaw Technologii i Konstrukcji Maszyn w Warszawie (1986–90), był sekretarzem Polskiej Grupy Narodowej International Wrought Copper Council, skupiającej zakłady przetwórstwa metali (1990–98). Należał także do Stow. Inżynierów i Techników Przemysłu Hutniczego, w którym wchodził w skład Prezydium Komitetu Metaloznawstwa.

Otrzymał liczne odznaczenia i nagrody, m.in. Srebrny (1972) i Złoty (1977) Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski (1984) i Oficerski (1999) Orderu Odrodzenia Polski, nagrody ministra przemysłu ciężkiego, ministra nauki, szkolnictwa wyższego i techniki oraz Rady Wojewódzkiej NOT w Katowicach.

SBTP (A. Skotnicka).

Kronika 60-lecia – od Wydziału Metalurgicznego do Wydziału Inżynierii Procesowej, Materiałowej i Fizyki Stosowanej, red. H. Dyja, M. Krakowiak, „Metalurgia” (Politechnika Częstochowska) 2010, nr 53; W. Sztwiertnia: *Instytuty naukowo-badawcze i biura projektowe*, [w:] Gliwice. *Zarys rozwoju miasta i okolicy*, Warszawa 1976.

Andrzej J. Wójcik

[Poprzedni](#)
[Następny](#)